

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 maja 2019 r.

sprawy **R. G.**

skazanego z art. 294 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C.

z dnia 22 marca 2018 r., sygn. akt II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasację wniesioną na korzyść skazanego R. G. jest oczywiście bezzasadna,
w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza tej kasacji, w zakresie postawionych w niej zarzutów ujętych w pkt. 1 i pkt 2 nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie pozostawia wątpliwości, co do tego, że wniesienie kasacji miało na celu skłonienie Sądu Najwyższego do dokonania ponownej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji, skoro powtórzono w niej, mimo wskazania odmiennej podstawy prawnej, dokładnie te same zarzuty, które uprzednio podniesione zostały w apelacji i były przedmiotem rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w [...]. Trzeba przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już wyrażano pogląd, iż obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa

materialnego, jak również w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Natomiast nie zachodzi taka obrazy, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 233, z dnia 9 października 1980 r., Rw 342/80, OSNPG 1981, z. 8 - 9, poz. 103, z dnia 12 października 1983 r., V KKN 213/83, OSNPG 1984, z. 4, poz. 43, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., V KKN 214/01, LEX nr 53005). Sąd Najwyższy nie podziela więc poglądu, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Uwagę tę poczyniono tylko i wyłącznie z tego powodu, że podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. oraz art. 271 § 1 i 3 k.k., są *de facto*, o czym przekonuje przedstawiona w kasacji na ich poparcie argumentacja, kwestionowaniem poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Podkreślić również należy, że nawet pobieżna lektura pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa [...] wskazuje jednoznacznie, że organ ten rozpoznał prawidłowo wszystkie zarzuty podniesione przez obrońcę R. G. w zwykłym środku odwoławczym i nie można zasadnie podnosić, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy i to rażącej przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (a rażącą obrazę tych przepisów podniesiono w zarzucie kasacyjnym – oznaczonym pkt 3).

Kierując się powyższym, i dzielając stanowisko Prokuratora Okręgowego w C. zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.